

Punkt, jeg vil fremhæve, er Endringen til Lovforslaget's § 3. Naar der her staar, at Overbestyrelsen af Udstillingsfonden er som hidtil hos Kirke- og Undervisningsministeren, da lægger jeg nogen Vægt paa, at dette udtrykkelig bliver udtalt her i Lovsform, idet nemlig de Banfeligheder, som ventelig kunde opstaa af det blandede Forhold, som her er mellem Staten paa den ene Side og Udstillingsfonden paa den anden Side, væsentlig antages at kunne mildnes og lempes derved, at det er den høitærede Kirke- og Undervisningsminister, der staar i Spidsen for Afgjørelsen baade paa Statens og Udstillingsfondens Vegne. Det er derfor Lovens Betydning, at det bliver udtrykkelig legalt fremhævet, at den endelige Afgjørelse af alle Spørgsmaal vedrørende denne Sag er hos Kirke- og Undervisningsministeren, som udøver den faktiske Bestyrelse gjennem et Raad, en Komite, valgt paa den Maade, som er bestemt i Betjendtgjørelse af 28de Juli 1857, men som i alle Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke der kunde tænkes at være Tvivl tilstede mellem dette Raad og Ministeren, vil have at underkaste sig Ministerens Afgjørelse. — Endnu kan jeg ikke undlade, navnlig efter de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) fremkom med, at fremhæve, hvad der egentlig er Slutningsresultatet af disse Overveielser. Jeg vil da minde de ærede Herrer om, at vi i 1857 henlagde en ren og klar Statsindtægt til Opførelse af en Udstillingsbygning, og at dette udførtes af den daværende Minister med tvivlsom Hjemmel i en Rigsdags- eller rettere i en Folkethings- eller endnu forreklere i Folkethingets Finantsubvalgs Beslutning. Efter at denne Ordning nu har bestaaet i en Snæs Aar, og man saaledes har opsamlet disse Penge af denne Statsindtægt, gaar man nu et meget betydeligt Skridt videre. Nu opfører man ikke Udstillingsbygningen af denne saaledes henlagte og anviste Indtægt, men ved Siden af denne Indtægt yder Staten nu et positivt Tilskud af den almindelige Statskasse paa 100,000 Kr., foruden at Staten tilskyder en Eiendom, en Grund, der er mindst 200,000 Kr. værd. Dette, tror jeg, er fra Statens Side overfor dette Formaal en Liberalitet, som det ikke vil være rigtig at stikke under Stolen. Jeg tror, at vi, idet vi her slutte Forhandlingen af denne Sag, ikke bør undlade at fremhæve, at det er et meget betydeligt Skridt ud over, hvad man havde tænkt sig i 1857, som her er gjort fra Bevillingsmyndighedens Side. Ved Siden heraf kan jeg ikke Andet end stærkt lægge Vægt paa, at vi samtidig opretholde denne Institution, denne saakaldte Udstillingsfond, hvorved vi altsaa fremdeles lade Administrationen i Forbindelse med dette Kunstnerraad raade over ikke ubetydelige Statsindtægter, uden at Rigsdagen forbeholder sig nogen-

somhelst Indflydelse paa dette Omraade. Dette Sidste har jeg, som ærede Medlemmer vide, paa ethvert Punkt modsat mig. Jeg tror, det er en meget uheldig Ordning, men, saaledes som det nu stiller sig, er der ikke Andet for mig at gjøre end at høre mig for dette høie Things Visdom. Jeg vil være nødt til, at nøies med den Tilfredsstillelse, at jeg itide har løftet min Kasandra-røst mod denne Institution. Naar de Herrer om nogen Tid gjøre den samme Erfaring med Hensyn til denne Fond, som vi have gjort med Hensyn til Theatrets Reservecfond, har jeg den Tilfredsstillelse, at jeg iforveien har sagt, at saaledes vilde det gaa. Hermed skal jeg anbefale Forslaget.

Tauber: Den ærede Minister og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) gjorde en Art Undskyldning, fordi der ikke var ydet Mere fra Statskassens Side til at sætte Sagen i Bærk. Derksom der skulde gjøres nogen Undskyldning i denne Sag, maatte den snarere gaa ud paa, at der overhovedet ydes Noget af Staten til slige Diemed, saalænge man ikke kan faae gjort et eneste Skridt til Forbedring af vort Stattevesen, idet der hviler en betydelig større Byrde paa de mindre formuende Klasser, end der forholdsvis burde hvile paa dem. Det er et Hensyn, som maa gjøre os meget varsome med at gaa til Udgifter, som Statsstyrelsen ikke strengt kræver. Det er den Bemærkning, jeg har troet ikke at burde tilbageholde lige overfor de aabenhjertige Udtalelser, der fremkom fra den ærede Minister og fra det nævnte ærede Medlem.

Bille: Jeg skal ikke gjenoptage den tidligere Debat med det ærede Medlem fra Kjøge (Hørup). Han hørte sig for Things Visdom, men det var kjendeligt, at han gjorde det grumme nødigt. Der vilde ellers være Hof at sige for paany at fremhæve det ganske Uberettigede i den Parallel, han drager, navnlig det ganske Uberettigede i at betragte Indtægten af de aarlige Kunst-udstillinger som en „Statsindtægt“; det er den ikke; men jeg bad om Ordet, fordi det ærede Medlem tillod sig den Bending, at jeg havde villet „stikke Noget under Stol“. Det tror jeg ikke, der var den fjerneste Grund til. Den Omstændighed, at Staten selv giver Grunden til den Bygning, som den selv opfører og selv eier, forekommer mig at være en saa simpel og naturlig Ting, at man ikke behøver udtrykkelig at anføre Noget derom. Det Faktum bliver tilbage, at, medens Lovforslaget tænkte sig at dele Udgiften til selve Bygningen i to Halvdele, af hvilke Udstillingsfonden tog sin Del og Staten sin, er den nu bleven delt saaledes, at Staten giver 1 Femtedel til Bygningen og Udstillingsfonden 4 Femtedele. Dette tror jeg ikke vil